

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Doneu-nos el nostre pa de cada dia

Passem avui a analitzar la segona part del parenostre, aquella en què presentem a Déu les nostres necessitats. Aquesta segona part comença amb una paraula que fa olor de la vida quotidiana: el pa.

La pregària de Jesús parteix d'una petició impulsiva, que s'assembla molt a la que fa un captaire: «Doneu-nos el pa de cada dia!»

Les Escriptures ens mostren que per a moltes persones l'encontre amb Jesús s'ha fet a partir d'una petició. En els Evangelis trobem una multitud de captaires que demanen alliberament i salvació. Jesús mai no passa indiferent al costat d'aquestes peticions i d'aquests dolors.

Per tant, Jesús ens ensenya a demanar al Pare el pa de cada dia. I ens ensenya a fer-ho units a tants homes i dones per als quals aquesta pregària és un crit —que sovint es manté en l'interior— que acompanya l'angoixa de cada dia. L'oració cristiana comença en aquest nivell.

El pa que el cristià demana en la pregària no és el «meu», sinó el «nostre» pa. Això és el que Jesús vol. Ens ensenya a demanar-lo no sols per a nosaltres mateixos, sinó per a tota la fraternitat del món. Si no es prega així, el parenostre deixa de ser una oració cristiana. Així Jesús educa la seva comunitat, la seva Església, a portar a Déu

les necessitats de tots: «Tots som fills vostres, oh Pare, tingueu pietat de nosaltres!»

El pa que demanem al Senyor en la pregària és el mateix que un dia ens acusarà. Ens retraurà que no acostumem a compartir-lo amb qui ens és proper, el poc costum de compartir-lo. Era un pa destinat a la humanitat, i en canvi només l'han menjat alguns: l'amor no pot suportar això.

Una vegada hi havia una gran multitud davant de Jesús; era gent que tenia gana. Jesús va demanar si algú tenia alguna cosa, i només va trobar un vailet disposat a compartir les seves provisions: cinc pans i dos peixos. Jesús va multiplicar aquest gest generós (cf. Jn 6,9). Aquell nen havia comprès la lliçó del parenostre: que el menjar no és propietat privada —posem-nos això al cap: el menjar no és propietat privada—, sinó providència per compartir, amb la gràcia de Déu.

Dimecres, 27 de març de 2019

REFLEXIONS

Déu ens estima i ens corregeix

El fragment de la Carta als Hebreus que llegim avui a l'Eucaristia subratlla un aspecte força ignorat de la nostra experiència cristiana. «Fill, no desestimis la correcció que ve del Senyor... Déu us tracta com a fills». Normalment s'entén que l'autor parla de les dificultats o sofriments que trobem en la vida i ens exhorta a viure-les com a correccions de part de Déu. Però aquesta lectura no és exacta. L'autor es refereix a les normes que ens arriben de la Paraula i l'Esperit de Déu, que ens exhorten a la confiança, la generositat, la justícia, el perdó, la castedat, el despreniment de tot, la humilitat, l'amor... Són avisos de part de Déu que vol corregir el nostre egoisme, el nostre afany de possessió, el nostre orgull. I l'autor d'Hebreus comenta: Déu ens tracta com a fills; quin fill hi ha que el seu pare, que l'estima, no corregeixi? Així posa de relleu un nou accent de l'amor misericordiós de Déu per nosaltres. Normalment, quan parlem de l'amor de Déu posem de relleu el seu do salvador. Avui, Hebreus subratlla un nou accent de l'amor de Déu;

ens estima tant que ens vol corregir, posant-nos al davant la meta d'amor, de justícia, de pobresa, per tal que corregim les nostres tendències espontànies al tancament, la possessió, la sensualitat, l'egoisme. Això ens recorda l'exhortació del sermó de la muntanya: «Entreu per la porta estreta... és aspre el camí que porta a la vida, i són pocs els qui el troben» (Mt 7,13-14). L'amor de Déu ens inclina a la confiança, i al mateix temps també a l'exigència. Ell ens vol corregir, per fer-nos oberts, senzills i generosos. Els qui accepten la correcció de Déu passen moments difícils de lluita però creixen en veritable humanitat.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), vg. fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Ceferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; sant Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dimarts [1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23,23-26]. Santa Mònica (Tagaste, 331-Òstia, 387), mare de sant

Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Divendres [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. *Lleida i Urgell*: □ Sant

Lluís de França; sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró dels botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Aristides, abat. *Tortosa*: □ Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons la tradició, a la Catedral de

Tortosa el 1178, patrona de la ciutat de Tortosa.

SETEMBRE

1. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 3,19-21.30-31 / SI 67 / He 12,18-19.22-24a / Lc 14,1.7-14]. *Lleida*: Sant Lleir, bisbe. *Sant Feliu de Llobregat*: Beat Josep Samsó i Elies, prevere i màrtir. *Urgell*: Sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, màrtir; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe.

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

Som veritables seguidors del Crist?

L'AT ofereix només la salvació al poble jueu? Ja sabem que l'evangeli sí l'ofereix a tots els pobles. Però en la primera lectura, a Isaïes, *el Senyor* afirma: *Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meva glòria. Llavors enviarà alguns dels supervivents a tot un seguit de pobles pagans, a les illes llunyanes que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meva glòria i anunciaran la meva glòria entre les nacions. Déu, per tant, té una voluntat universalista; tots els pobles pagans coneixeran el Senyor i arribaran a ser també una ofrena agradable a Déu, ells, els pagans, que semblava que eren tots impurs. I fins i tot en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites quan només ho podien ser els descendents de Leví. Isaïes profetitzava l'obertura de Déu a tots els pagans.*

El mateix diu Jesús a l'evangeli: *Vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a la taula en el Regne de Déu. És a dir, són acceptats en el Regne de Déu amb Abraham, Isaac i Jacob amb tots els profetes els pagans, mentre molts jueus seran foragitats per no haver seguit el camí de Jesús. Abans els qui li deien: Menjàvem i bevíem amb vos, Jesús els contesta: No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal. És a dir, Déu no tanca mai la porta a qui segueix honradament la seva consciència, al qui fa el bé sigui de la religió que sigui. De vegades els qui ens diem cristians no obrem precisament el bé sinó el mal. Per això la carta als hebreus diu: No desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima. És per la nostra correcció que sofrim: Déu us tracta com a fills. Més, doncs, que acusar o criticar aquells que no tenen la nostra fe cal que mirem què fem nosaltres, si som autèntics seguidors del Crist. Els «pagans» poden ser un model per als mateixos cristians.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,18-21)

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meva glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meva glòria, i anunciaran la meva glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites.»

▶ Salm responsorial (116)

R. *Aneu, anuncieu l'evangeli per tot el món.*

Lloeu el Senyor, tots els pobles, / glorifiqueu-lo totes les nacions. R.

El seu amor per nosaltres és immens, / la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,5-7.11-13)

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Escriptura us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per a la nostra correcció, que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,22-30)

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.» Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començàreu a trucar i direu: «Senyor obriu-nos.» Ell us respondrà: «No sé d'on sou.» Llavors començàreu a dir-li: «Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers.» Ell us respondrà: «No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.» «Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a taula en el regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 66,18-21)

Esto dice el Señor:

«Yo, conociendo sus obras y sus pensamientos, vendré para reunir las naciones de toda lengua; vendrán para ver mi gloria. Les daré una señal, y de entre ellos enviaré supervivientes a las naciones: a Tarsis, Libia y Lidia (tiradores de arco), Túbal y Grecia, a las costas lejanas que nunca oyeron mi fama ni vieron mi gloria.

Ellos anunciarán mi gloria a las naciones. Y de todas las naciones, como ofrenda al Señor, traerán a todos vuestros hermanos, a caballo y en carros y en literas, en mulos y dromedarios, hasta mi santa montaña de Jerusalén —dice el Señor—, así como los hijos de Israel traen ofrendas, en vasos purificados, al templo del Señor. También de entre ellos escogeré sacerdotes y levitas “dice el Señor”».

▶ Salmo responsorial (116)

R. *Id al mundo entero y proclamad el Evangelio.*

Alabad al Señor todas las naciones, / aclamadlo todos los pueblos. R.

Firme es su misericordia con nosotros, / su fidelidad dura por siempre. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,5-7.11-13)

Hermanos:

Habéis olvidado la exhortación paternal que os dieron: «Hijo mío, no rechaces la corrección del Señor, ni te desanimas por su reprensión; porque el Señor reprende a los que ama y castiga a sus hijos preferidos». Soportáis la prueba para vuestra corrección, porque Dios os trata como a hijos, pues ¿qué padre no corrige a sus hijos? Ninguna corrección resulta agradable, en el momento, sino que duele; pero luego produce fruto apacible de justicia a los ejercitados en ella. Por eso, fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes, y caminad por una senda llana: así el pie cojo, no se retuerce, sino que se cura.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,22-30)

En aquel tiempo, Jesús pasaba por ciudades y aldeas enseñando y se encaminaba hacia Jerusalén. Uno le preguntó: «Señor, ¿son pocos los que se salvan?». Él les dijo: «Esforzaos en entrar por la puerta estrecha, pues os digo que muchos intentarán entrar y no podrán. Cuando el amo de la casa se levante y cierre la puerta, os quedaréis fuera y llamaréis a la puerta diciendo: “Señor, ábrenos”; pero él os dirá: “No sé quiénes sois”. Entonces comenzaréis a decir: “Hemos comido y bebido contigo, y tú has enseñado en nuestras plazas”. Pero él os dirá: “No sé de dónde sois. Alejaos de mí todos los que obráis la iniquidad”. Allí será el llanto y el rechinar de dientes, cuando veáis a Abrahán, a Isaac y a Jacob y a todos los profetas en el reino de Dios, pero vosotros os veáis arrojados fuera. Y vendrán de oriente y occidente, del norte y del sur, y se sentarán a la mesa en el reino de Dios. Mirad: hay últimos que serán primeros, y primeros que serán últimos».